

Preek bij Lucas 13:1-9 door Pastoraal werker Wouter

Misschien heeft u het meegekregen, maar precies een week geleden is de Wilhelminatoren van Valkenburg ingestort. De toren werd ook wel de Eifeltoren van Valkenburg genoemd. Het was een icoon van de stad. Als je aan Valkenburg dacht, dan dacht je aan de Wilhelminatoren. De toren bestond al zo lang, dat de Valkenburgers zich niet konden voorstellen dat die er niet meer zou staan. Wat me van dit nieuwsbericht het meest bijblijft is dat het zo onverwacht kwam. Niemand zag het aankomen, er was niet een duidelijke schuldige aan te wijzen en experts geven aan dat de gebreken die de instorting misschien hebben veroorzaakt niet per definitie voorkomen hadden kunnen worden. Maar wat moeten we dan? Als er niet iets of iemand is die of dat we de schuld kunnen geven? Hoe gaan we dan verder?

Net als de Wilhelminatoren bestaan ook onze relaties lang. Onze ouders, broers, zussen, vrienden, vriendinnen, onze burens, onze medeparochianen. We kennen ze allemaal al zo lang dat we soms bijna vergeten dat ze kwetsbaar zijn. Soms weten we al even dat het minder goed gaat met iemand, maar het kan soms ook hard gaan. Onze naasten kunnen plotseling geveld worden door ziekte. En het zal weleens voorkomen dat daar geen duidelijke oorzaak voor is aan te wijzen. Maar wat moeten we dan doen? Hoe gaan we dan verder?

Ook in de hongerdoek hierboven zien we dat er onheil nadert. Er komt rechts een tornado de kant van de mensen. We zien twee kinderen die ernaar kijken. Misschien vragen ook zij zich af: 'waar komt dit vandaan? Waar hebben we dit aan verdiend? Hoe gaan we hiermee verder?'

In het Evangelie van vandaag zoeken de leerlingen van Jezus naar wie schuldig is. Het Joodse volk leed onder de Romeinse overheersing en er heerste het idee dat er dan wel iemand moest zijn die de oorzaak moest zijn van het lijden. Iemand zou toch wel iets gruwelijk fout gedaan moeten hebben om dit lijden te verdienen. Maar Jezus wijst dit af. Hij verwijst naar de toren van Siloam, een toren die werd gezien als een oeroud onderdeel van Jeruzalem, nog ouder dan de Wilhelminatoren. Een toren die mensen herinnerden aan wie ze waren en waar ze vandaan kwamen. En Jezus zegt: de 18 mensen die met het instorten van deze toren zijn omgekomen, zijn niet meer schuldig dan wie dan ook.

Jezus is helemaal niet bezig met wie de schuldige is van het leed. Nee, hij vindt het veel belangrijker wat je doet in het licht van het leed. Jezus roept op tot inkeer. Het gaat niet om wie wat heeft afgebroken, het gaat om hoe we het weer opbouwen. Maar hoe doen we dat? Ik denk dan aan een christen die aan het einde van zijn religieuze leven zei: 'als

ik terugkijk op mijn lange leven, denk ik aan al het werk dat ik heb verzet. Ik heb heel hard gewerkt om een monument achter te laten. Maar alles werd altijd weer afgebroken. Wat voor plannen je hebt, weet: God zal ze dwarsbomen'. Dit klinkt misschien ontzettend pessimistisch, maar ik hoor hier ook hoop in. We kunnen grote ambities hebben van ons leven: wat we moeten doen, wat we moeten bereiken, wat we moeten achterlaten. Maar uiteindelijk zijn we kwetsbaar. Uiteindelijk is er altijd gebrokenheid. Dingen zullen altijd anders gaan dan we zouden willen. Laten we dat accepteren.

Tot inkeer komen gaat over opnieuw opbouwen wat gebroken is. Het gaat over je naasten bezoeken die het moeilijk hebben, ook als je niet weet wat je moet zeggen. Het gaat over het geven van praktische en financiële ondersteuning, ook als je niet precies weet wat ervan terechtkomt. Het gaat om bidden tot God, ook als je niet zeker weet of God bestaat. En het gaat om de toren opnieuw opbouwen, ook als niet wordt uitgesloten dat die ooit weer om zal vallen. Laten we daar vandaag mee beginnen!